

บทที่ ๑

บทนำ

ความสำคัญและความ เป็นมาของปัญหา

การแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น เป็นหน้าที่ที่จำเป็นอย่างหนึ่งของครู เพราะครูเป็นตัวจักรสำคัญของสังคมที่จะคอยชี้แนะความประพฤติของสมาชิกรุ่นเยาว์ในสังคม บทบาทของครูในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น เด่นชัดในคำกล่าวของ ประสาท หลักศิลา(๒๕๐๔) ที่ว่า ครูทุกคนในโรงเรียนจะต้องรับผิดชอบ เกี่ยวกับการแก้ไขปัญหานักเรียน โดยควบคุมให้ประพฤติปฏิบัติตามระเบียบของโรงเรียน และวัฒนธรรมประเพณีที่ตั้งงาม กับทั้งควบคุมให้นักเรียนอยู่ในระเบียบวินัย^๑ การแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนนั้น เป็นความพยายามของครูที่จะชี้แนะแนวทางในการปฏิบัติและประพฤติตนอย่างเหมาะสมในสังคมให้แก่ นักเรียน นอกจากนี้ ฮัตตันและคณะ (Eaton and et al., 1956) ได้กล่าวว่า โรงเรียนเป็นสถาบันหนึ่งของสังคมซึ่งควรควบคุมแก้ไข และป้องกันพฤติกรรมที่เป็นปัญหา วางแนวทางให้นักเรียนมีการปรับปรุงตัวที่ดีอันจะทำให้สามารถลดจำนวนพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในด้านความประพฤติได้^๒

ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น ครูจำเป็นจะต้องมีวิธีการต่าง ๆ นานา ซึ่งคงจะขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่างหลายประการ ในการศึกษานี้เป็นความพยายามของผู้วิจัยที่จะสำรวจหาว่า ครูแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาด้วยวิธีใด และจะตรวจสอบด้วยว่า เพศของครู วุฒิของครู และประสบการณ์

^๑ประสาท หลักศิลา, ปัญหาสังคม (พระนคร : โรงพิมพ์ก้าวหน้า, ๒๕๐๔), หน้า ๑๗๑-๑๗๓.

^๒Serrill T. Eaton and et al., "Problem Behavior in School," The Journal of Educational Psychology 47 (October 1956) : 350.

การเป็นครู จะเป็นปัจจัยที่เอื้ออำนวยให้ครูใช้วิธีการในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาแตกต่างกันหรือไม่

แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหา แนวคิดทางจิตวิทยาที่สำคัญที่สุดในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาในปัจจุบันอันสมควรจะได้อธิบายถึง คือ แนวคิดการปรับพฤติกรรม (Behavior Modification) ซึ่งวางรากฐานอยู่บนหลักของทฤษฎีการเรียนรู้^๑

การปรับพฤติกรรม เป็นวิชาสาขาหนึ่งของการบำบัดทางจิต ที่เน้นเฉพาะพฤติกรรมที่สังเกตได้โดยการนำเอาหลักการเรียนรู้ และ หลักจิตวิทยาอื่น ๆ ที่ได้จากการทดลองมาใช้เปลี่ยนพฤติกรรมที่เป็นปัญหา^๒

การปรับพฤติกรรม เป็นการนำเอาทฤษฎีการเรียนรู้ที่ได้จากการทดลองในห้องทดลองมาประยุกต์ใช้เพื่อ เปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์โดยการให้แรงเสริม^๓

การปรับพฤติกรรมเป็นที่รู้จักกันมานานตั้งแต่ปี ๑๙๕๓ สกินเนอร์และเพื่อนร่วมงานได้ศึกษาอย่างมีระบบเกี่ยวกับการใช้หลักของการวางเงื่อนไขแบบแสดงทการกระทำ (Operant Conditioning) มาใช้กับคนไข้ที่เป็นโรคจิตที่ห้องทดลองสำหรับวิจัยทางพฤติกรรม ณ โรงพยาบาลวอลท์แฮม (Waltham) ในรัฐแมสซาชูเซต (Massachusetts) ใ้สำเร็จ^๔

^๑Alan E. Kazdin, Behavior Modification in Applied Settings (Illinois : The Dorsey Press, 1975), p.13.

^๒Edward Craighead ; Alan Kazdin and Michael Mahoney, Behavior Modification (Boston : Houghton Mifflin Company, 1976) p.6.

^๓Charles Neuringer, and Jack L. Michael, Behavior Modification in Clinical Psychology (New York : Meredith Corporation, 1970), p.88.

^๔Skinner et al., cited in Craighead ; Kazdin and Mahoney, Behavior Modification, pp. 7-8.

หลักการปรับพฤติกรรมที่นิยมใช้มาก คือ การวางเงื่อนไขแบบแสดงการกระทำ (Operant Conditioning) ของสกินเนอร์ (Skinner)^๑ โดยเน้นถึงเหตุการณ์ภายนอกในสิ่งแวดล้อมซึ่งสามารถใช้เปลี่ยนพฤติกรรมมนุษย์ได้^๒ สกินเนอร์ (Skinner 1956) ได้เน้นถึงการให้แรงเสริมว่า การกระทำใด ๆ ที่ได้รับแรงเสริมจะมีแนวโน้มให้การกระทำนั้นเพิ่มมากขึ้น ส่วนการกระทำใด ๆ ที่ไม่ได้รับแรงเสริมจะมีแนวโน้มให้การกระทำนั้นลดลงและหายไป^๓ อันสอดคล้องกับที่ ครัมโบลท์ และ ครัมโบลท์ (Krumboltz and Krumboltz, 1972) กล่าวว่า พฤติกรรมมักเกิดบ่อยครั้งเมื่อถูกตามด้วยแรงเสริม^๔

การปรับพฤติกรรมนั้นมักจะเกี่ยวข้องกับการใช้ภาวะทั้ง ๓ ประการ คือ ๑. การให้แรงเสริม (Reinforcement) ๒. การลงโทษ (Punishment) ๓. การเฉย (Extinction)

การให้แรงเสริม (Reinforcement)

การให้แรงเสริม คือ การให้แรงเร้าเพื่อเพิ่มพฤติกรรมที่ต้องการ แบ่งออกเป็น

๑. แรงเสริมบวก (Positive reinforcement) และ ๒. แรงเสริมลบ (Negative reinforcement)

๑. แรงเสริมบวก หมายถึง การเพิ่มความถี่ของพฤติกรรมที่พึงประสงค์เมื่อได้ให้ตัวเสริมบวก (Positive reinforcers)^๕ บัคส์ และ วอคเคอร์ (Buckley and Walker, 1973)

^๑Alan E. Kazdin, Behavior....., pp. 15-16.

^๒Ibid., p. 19.

^๓Ernest R. Hilgard, and Gordon H. Bower, Theories of Learning (New York : Meredith Publishing Company, 1966), pp. 107-113.

^๔John B. Krumboltz, and Helen Krumboltz, Changing Children's Behavior (New Jersey : Prentice-Hall, Englewood Cliff, 1972), p. 6.

^๕Alan E. Kazdin, Behavior....., p. 26.

แบ่งตัวเสริมบวกออกเป็น ๓ ชนิด คือ

๑.๑ ตัวเสริมแรงทางสังคม (Social reinforcers) ได้แก่ การให้ความสนใจ การยอมรับ คำชมเชย พยักหน้า ยิ้มให้ ฯลฯ

๑.๒ ตัวเสริมแรงที่เป็นสิ่งของ (Token and Tangible reinforcers) เป็นตัวเสริมที่กินได้ จับได้ มองเห็นได้ (Tangible) ได้แก่ ขนม ดูกวาด ลูกกวาด น้ำอัดลม อาหาร ฯลฯ และสิ่งของที่นำไปแลกเปลี่ยนสิ่งของอื่นได้ (Token) ได้แก่ บัตร ดาว แท่งไม้ กระดาษ ฯลฯ

๑.๓ ตัวเสริมแรงที่เป็นความต้องการภายใน (Intrinsic reinforcers) เป็นตัวเสริมที่เกิดขึ้นภายในตัวเอง ได้แก่ ความอยากรู้อยากเห็น ความภูมิใจ ความพอใจ ความสำเร็จ ความรู้สึกมีอำนาจ ฯลฯ^๑

๒. แรงเสริมลบ หมายถึง การเพิ่มความถี่ของพฤติกรรมโดยการหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ต้องการทันทีหลังจากที่พฤติกรรมนั้น ๆ ได้แสดงออก เช่น การสวมเสื้อในวันที่หนาวจัด การสวมเสื้อเป็นพฤติกรรมที่ทำให้ความหนาว (สิ่งที่ไม่ต้องการ ไม่ประสงค์) ออกไป^๒

การลงโทษ (Punishment)

การลงโทษ คือ การให้สิ่งที่ไม่พึงประสงค์ หรือเป็นการเอาสิ่งที่พึงประสงค์ออกไป เพื่อลดความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่ต้องการ การลงโทษมี ๒ ชนิด คือ

๑. ให้เหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์หลังจากแสดงพฤติกรรม เช่น การดูว่า หรือตบ มือใหม่ หลังจากจับเต่าที่ร้อน

๒. นำเอาตัวเสริมบวกออกหลังจากแสดงพฤติกรรม เช่น งดสิทธิพิเศษหลังจากมาโรงเรียนสาย เสียเงินเมื่อแสดงพฤติกรรมไม่ดี ถูกแยกออกจากคนอื่น ๆ ^๓

^๑Nancy K. Buckley, and Mill M. Walker, Modifying Classroom Behavior (Illinois : Research Press Company, 1973), P.23.

^๒Alan E. Kazdin, Behavior....., pp.30-31.

^๓Alan E. Kazdin, Behavior....., pp.33-34.

การเฉย (Extinction)

การเฉย คือ การหยุดให้แรงเสริมของพฤติกรรมนั้น เช่น การไม่สนใจพฤติกรรม ซึ่งเคยได้รับความสนใจ แม้มันไม่สนใจลูกเมื่อร้องไห้ ครูไม่สนใจเด็กที่พูดโดยไม่ยกมือ เป็นต้น^๑

การใช้การเฉย (Extinction) ให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด โดยการใช้รวมกับการให้แรงเสริมทางบวก^๒

อย่างไรก็ตามการใช้ภาวะทั้ง ๓ นี้ คือ การให้แรงเสริมบวก การลงโทษและการเฉย มักจะใช้ผสมผสานกันไป เพื่อให้มีประสิทธิภาพในการปรับพฤติกรรมสูง ดังที่ได้มีงานวิจัยที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการปรับพฤติกรรมหลายงานวิจัยด้วยกัน

ไบโจ และ แบร์ (Bijou and Bear, 1963) ใช้การเสริมแรงทางสังคม คือ การให้ความสนใจ มาใช้ทดลองปรับพฤติกรรมเด็กในห้องเรียนเป็นครั้งแรก เมื่อ ค.ศ. ๑๙๖๓ ที่มหาวิทยาลัยวอชิงตัน แอน อายุ ๔ ขวบ ไม่ยอมเข้าสังคมและไม่ยอมเล่น กับเพื่อน ๆ เลย ส่วนใหญ่จะอยู่คนเดียวหรืออยู่กับผู้ใหญ่ แบบการทดลองใช้ ABAE จากการวิจัยพบว่า ระยะ A แรก แอนใช้เวลาประมาณ ๑๐ เปอร์เซ็นต์ ในการติดต่อกับเพื่อน ระยะ B แรก คือช่วงเวลาที่ผู้ใหญ่ให้ความสนใจต่อการ์ตูนที่แอนพูด และเล่นกับเพื่อน แอนใช้เวลาประมาณ ๖๐ เปอร์เซ็นต์ติดต่อกับเพื่อน ระยะ A สอง เป็นช่วงเวลาที่ผู้ใหญ่ไม่ให้ความสนใจต่อพฤติกรรมที่ไม่ติดต่อกับเพื่อน ปรากฏว่า การติดต่อกับเพื่อนลดลงประมาณ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ กลับไประยะ B สอง ผู้ใหญ่ให้แรงเสริม ความถี่ในการพูดจากับเพื่อนสูงขึ้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การให้แรงเสริมทางสังคมสามารถพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กได้^๓

เบคเคอร์ (Becker, 1967) ทดลองดูผลของคำชมเชย และการไม่สนใจกับนักเรียนประถมที่อิลลินอยส์ (Illinois) โดยให้ครูในโรงเรียนประถมฝึกให้คำชมเชยกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์

^๑Ibid., pp.36-37.

^๒Ibid., p.188.

^๓Craighead ; Kazdin and Michael, Behavior Modification p.228.

และไม่สนใจกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ผลที่ได้คือ การให้คำชมเชย สามารถสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ส่วนการไม่สนใจ สามารถลดพฤติกรรมที่มีปัญหา^๑

บูเอล (Buell, 1968) ใช้หลักการปรับพฤติกรรม โดยการให้แรงเสริมทางสังคมกับเด็กที่มีปัญหาทางการเคลื่อนไหว และการติดต่อทางสังคม โดยใช้เครื่องเล่นกลางแจ้งเป็นเครื่องช่วยการเคลื่อนไหวและพัฒนาพฤติกรรมทางสังคม แล้วให้แรงเสริมโดยการยิ้ม พูดคุยด้วย แสดงความสนใจ การยอมรับต่อการเล่นและพฤติกรรมทางสังคม ผู้รับการทดลอง ชื่อ พอลลี อายุ ๓ ขวบ การทดลองทำในช่วงที่พอลลีเล่นเครื่องเล่นกลางแจ้ง การทดลองแบ่งเป็น ๒ ระยะ คือ ระยะพื้นฐาน ๓ ครั้ง ระยะให้แรงเสริม ๓ ครั้ง ในระยะการให้แรงเสริมที่ ๑ พฤติกรรมการเล่นจะเพิ่มขึ้นก่อนให้แรงเสริมระยะที่ ๒ ไม่ให้แรงเสริม ปรากฏว่า การเล่นและพฤติกรรมทางสังคมลดลง แต่เมื่อให้แรงเสริมระยะที่ ๒ อีก การเล่นเพิ่มขึ้น ผลการทดลองนี้ปรากฏว่า พฤติกรรมการเล่นและพฤติกรรมทางสังคมเพิ่มจาก ๒ เปอร์เซ็นต์ เป็น ๗๐ เปอร์เซ็นต์^๒

แรฟเทอรี (Raftery, 1973) ทำการศึกษาผลของการฝึกฝนให้ครูใช้หลักของการวางเงื่อนไข โดยการกระทำและนำเอาการให้แรงเสริมบวกไปใช้เพื่อปรับพฤติกรรมเด็กที่มีปัญหา โดยทดลองกับเด็กประถม ๒ จำนวน ๒๔ คน แบ่งเป็น ๓ กลุ่ม การแบ่งกลุ่มคำนึงถึง อายุ เพศ อัตราการเรียนรู้ และ ความถี่ของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็ก กลุ่ม ๑ เป็นกลุ่มทดลองครูใช้การวางเงื่อนไขโดยการกระทำ (Operant conditioning) โดยการนำเอาแรงเสริมทางบวกไปใช้เพื่อต้องการลดความถี่ของพฤติกรรมที่เป็นปัญหา กลุ่ม ๒ เป็นกลุ่มควบคุม (the active-control group) ถูกส่งไปหานักแนะแนว ส่วนกลุ่ม ๓ เป็นกลุ่มควบคุม (the non-active control group) ไม่ได้รับการกระทำใดๆ เลย ผลรายงานโดยครูและผู้สังเกตว่า กลุ่ม ๑ ลดความถี่ของพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และเพิ่มความถี่ของพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ส่วนกลุ่ม ๒ และ ๓ ไม่เพิ่ม หรือลดความถี่ของพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

^๑Ibid., p. 230.

^๒บูเอล, อ้างจาก สมพร สุทัศน์ "การศึกษาผลของการใช้แรงเสริมทางสังคมต่อพฤติกรรมเชิงบวกของเด็กปกติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒" (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๒), หน้า ๒๔.

จากการทดลองแสดงให้เห็นว่า ครูสามารถนำเอาหลักของ operant conditioning โดยใช้ระบบการให้แรงเสริมทางบวกในการปรับพฤติกรรมของเด็กที่มีปัญหา^๑

โอเวน (Owen, 1973) ศึกษาถึงผลของการใช้วิธีการปรับพฤติกรรมกับนักเรียนมัธยมที่ขาดเรียน และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยเด็กที่มีพฤติกรรมไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม และเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ด้วยวิธีปรับพฤติกรรมโดยการใช้ tangible rewards เช่น เครื่องดื่ม ลูกกวาด ให้เวลาว่าง และรางวัล พวกค้ายกย่อง ชมเชย กลุ่มตัวอย่าง ๑๔ คน เป็นเด็กที่ขาดเรียนบ่อย ๆ และผลทางการเรียนต่ำ เวลาฝึกแบ่งเป็น ๔ ชั้น ใช้เวลา ๑-๑๒ สัปดาห์ในแต่ละชั้น ชั้นที่ ๑ เป็นระยะพื้นฐาน วัดให้แน่ว่าเด็กมีพฤติกรรมนั้น ๆ จริง ชั้นที่ ๒ และ ๓ ให้แรงเสริมขั้นพื้นฐานด้วย tangible ได้แก่พวก ลูกกวาด น้ำอัดลม ฯลฯ ชั้นที่ ๔ วัดและตรวจสอบผลของการให้รางวัลในชั้นที่ ๒ และ ๓ ชั้นที่ ๕ ใช้รางวัลภายใน (intrinsic rewards) ได้แก่ ค้ายกย่องชมเชย เพื่อให้แทน tangible rewards ชั้นที่ ๖ วัดและดูผลของการให้รางวัล ชั้นที่ ๗ และ ๘ ปรากฏว่า ค้ายกย่องชมเชยใช้แทนรางวัลพวก tangible ได้ ผลจากการทดลองแสดงว่าการปรับพฤติกรรมโดยใช้ รางวัลที่เป็นสิ่งของ และรางวัลภายใน สามารถลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ โดยเด็กเพิ่มวันมาโรงเรียนมากขึ้น และคะแนนเฉลี่ยของเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำเพิ่มมากขึ้น^๒

ฮักกินส์ (Huggins, 1974) ศึกษาผลของการให้กำลังใจของครูที่มีต่อพฤติกรรมก่อนของนักเรียน เพื่อต้องการดูว่า ครูที่ใช้เทคนิคแรงเสริมด้วยการให้กำลังใจนักเรียนจะลดพฤติกรรม

^๑John Raftery, "A Study of the Effectiveness of Training Classroom Teachers in the Principles of Operant Conditioning and in the Application of Operant Conditioning and in the Application of Positive Reinforcers in order to modify the Deviant Classroom Behavior of Second Grade Children," Dissertation Abstracts 34 (October 1973) : 1709-A.

^๒Thomas Owen, "A Study to Determine the Effect of Selected Behavior Modification Techniques on Performance of Non Attending, Non Achieving Junior High School Students," Dissertation Abstracts 34 (April 1974) : 6318-6319 A.

ที่เป็นปัญหาในห้องเรียนได้หรือไม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนจากโรงเรียนประถม ๒๑๖ คน และโรงเรียนมัธยม ๑๖๔ คน ครู ๒๐ คน แบ่งเป็น ๒ กลุ่ม A ให้ครูได้รับการฝึกเกี่ยวกับการแก้ไขพฤติกรรมที่รบกวนของเด็ก กลุ่ม B ครูได้รับการฝึกเกี่ยวกับการแก้ไขพฤติกรรมที่เพิกเฉยของเด็ก ก่อนเริ่มการวิจัย ครูแต่ละคนประเมินพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็ก ๑๖ พฤติกรรมโดยประเมินวันละ ๒ ครั้ง ทำติดต่อกัน ๑๐ วัน ต่อจากนั้นครูใช้แรงเสริมด้วยการให้กำลังใจและเอาใจใส่ต่อนักเรียน ผลปรากฏว่า ครูกลุ่ม A รายงานว่า พฤติกรรมรบกวนลดลง ๕๒.๗ เปอร์เซ็นต์ และพฤติกรรมเพิกเฉยลดลง ๔๖.๔ เปอร์เซ็นต์ ครูกลุ่ม B รายงานว่า พฤติกรรมรบกวนลดลง ๒๕.๔ เปอร์เซ็นต์ ส่วนพฤติกรรมเพิกเฉยลดลง ๓๐.๓ เปอร์เซ็นต์ ซึ่งสรุปได้ว่า ครูซึ่งฝึกในหลักสูตรการให้กำลังใจ โดยการใช้แรงเสริมทางบวกมีประสิทธิภาพในการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในห้องเรียนได้^๑

เรณู ผดุงถิ่น (๒๕๑๗) ทดลองใช้การเสริมแรงทางสังคมเพื่อปรับพฤติกรรมก้าวร้าว โดยกระทำกับกลุ่มตัวอย่างเด็กก้าวร้าว ๓ คน ซึ่งเรียนอยู่ประถมศึกษาปีที่ ๗ ของโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดอยุธยา วิธีดำเนินการแบ่งเป็น ๔ ระยะ คือ ระยะที่ ๑ ครูสอนและควบคุมขึ้นไปตามปกติ ระยะนี้ยังไม่ให้การเสริมแรง และผู้สังเกตบันทึกความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวของผู้รับการทดลองทุก ๆ ๑๐ วินาที ตลอดเวลา ๓๐ นาที ระยะที่ ๒ ครูให้ความสนใจและคำชมเชยกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์และไม่ให้ความสนใจหรือไม่เอาใจใส่กับพฤติกรรมก้าวร้าว ระยะที่ ๓ ครูกลับมาใช้ดังระยะที่ ๑ คือ ไม่ให้การเสริมแรงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ครูปฏิบัติต่อเด็กเหมือนที่เคยปฏิบัติมาก่อนเริ่มการทดลอง ระยะที่ ๔ ครูกลับมาใช้กระบวนการดังในระยะเวลาที่ ๒ อีกครั้ง ผลปรากฏว่า ความสนใจและคำชมเชยจากครูลดพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็กลงได้^๒

^๑Page Huggins, "The Effect of Encouragement Techniques by Teachers on the Disturbing Behaviors of Students," Dissertation Abstracts 36 (August 1975) : 713-A.

^๒เรณู ผดุงถิ่น, "การใช้แรงเสริมทางสังคมเพื่อปรับพฤติกรรมก้าวร้าว" (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา ปีการศึกษา ๒๕๑๗ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๗), หน้า ๔๓-๔๔.

เบญจกุล จินาพันธุ์ (๒๕๑๗) ทดลองปรับพฤติกรรมในชั้นเรียนเฉพาะกรณีพฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติ โดยกระทำกับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชดเชยไม่สุขเกินปกติ ๔ คน ซึ่งเรียนอยู่ประมปีที่ ๗ ของโรงเรียนประจักษ์ จังหวัดอยุธยา วิธีการแบ่งเป็น ๔ ระยะ คือ ระยะที่ ๑ ครูสอนและควบคุมขึ้นไปตามปกติ ระยะที่ ๒ ครูใช้หลักการปรับพฤติกรรมด้วยการให้ความสนใจและคำชมเชยกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และไม่เอาใจใส่กับพฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติ ระยะที่ ๓ หยุดไม่ใช้หลักการปรับพฤติกรรม ระยะที่ ๔ กลับไปใช้กระบวนการดังระยะที่ ๒ อีกครั้ง ผลที่ได้ คือ การเสริมแรงทางสังคมทำให้ความถี่ของพฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติของผู้รับการทดลอง ๔ คนลดลง^๑

พรขุสี และ สงบ (๒๕๑๔) ได้ทำการปรับพฤติกรรมก่อนในห้องเรียนของนักเรียนประมปีที่ ๕ โดยการให้แรงเสริมเป็นกลุ่ม แรงเสริมบวกที่ใช้ได้แก่ รางวัลที่เด็กพอใจซึ่งเด็กจะได้รับถ้ามีพฤติกรรมก่อนน้อยกว่าเกณฑ์ที่วางไว้ในช่วง ๓๐ นาที และถ้าเด็กมีพฤติกรรมก่อนมากกว่าเกณฑ์ที่วางไว้ในช่วงเวลา ๓๐ นาที เด็กจะได้สิ่งที่ไม่พอใจ ผลปรากฏว่า การให้แรงเสริมบวกหรือสิ่งที่ไม่พอใจและการให้สิ่งที่ไม่พอใจพร้อม ๆ กันในช่วงเวลาหนึ่ง สามารถลดพฤติกรรมก่อนลงได้^๒

สมพร สุทัศน์ (๒๕๒๒) ศึกษาผลของการให้แรงเสริมทางสังคมต่อพฤติกรรมเจียบขริมผิดปกติของนักเรียนชั้นประมปีที่ ๒ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงอายุระหว่าง ๗-๘ ขวบ จำนวน ๔ คน ของโรงเรียนวัดโสธรวรารามวรวิหาร จังหวัดฉะเชิงเทรา การดำเนินการวิจัยโดยผู้สังเกต ๒ คน สังเกตและบันทึกพฤติกรรมของผู้รับการทดลองและครูให้แรงเสริมทุก ๆ ๑๒ วินาที ตลอด ๓๐ นาที โดยหยุดพัก ๑ นาที ผลปรากฏว่า การให้แรงเสริมทางสังคมทำให้พฤติกรรมเจียบขริมผิดปกติลดลง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๑เบญจกุล จินาพันธุ์, "การปรับพฤติกรรมในชั้นเรียน : การศึกษาเฉพาะกรณีนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๗), หน้า ๖๓-๖๖.

^๒พรขุสี อาชวบำรุง และ สงบ สักขณะ, "การปรับพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียน", วารสารครูศาสตร์ ๖ (๒๕๑๔) : ๔๔-๕๕.

และพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้นโดยเฉพาะการไม่พูด ไม่สบตา และปฏิเสธโต้ตอบอื่น ๆ^๑

จากงานวิจัยทั้งหมดที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การปรับพฤติกรรมในห้องเรียนเพื่อให้มีประสิทธิภาพสูง จะใช้ การให้แรงเสริม การลงโทษ และการเฉย ผลผสมผสานกันไป

อย่างไรก็ตามมีข้อสังเกตเกี่ยวกับการลงโทษ กล่าวคือ ลินด์เกรน (Lindgren, 1972) กล่าวถึงการทำโทษว่า บางทีก็ทำโทษทางกาย แต่ส่วนมากเป็นการทำโทษทางสังคมและจิตวิทยา เช่น การกักตัวนักเรียนหลังโรงเรียนเลิกหรือในช่วงพัก ให้การบ้านพิเศษ แยกตัวโดยส่งไปหาครูใหญ่ ไล่ออกจากโรงเรียน หรือทำให้อายในที่สาธารณะ ดุด่า การหักคะแนนวิชาเรียน หรือคะแนนความประพฤติ หรือการเรียกนักเรียนไปพบส่วนตัว^๒ อันคล้ายคลึงกับที่ ดิงค์เมเยอร์ (Dinkmeyer, 1967) ได้กล่าวถึงชนิดของการลงโทษในโรงเรียนว่ามี พูดดูถูก หัวเราะเยาะ ลดคะแนน ให้งานพิเศษทำ เพิ่ม การบ้านให้ : คุมขัง ไล่ออกจากห้อง ส่งกลับไปหาพ่อแม่ ไม่ให้ความสนใจและความรับผิดชอบ^๓

แคลริซิโอ (Clarizio, 1976) พูดถึงการทำโทษในโรงเรียนว่ามีการทำโทษทางกาย ได้แก่ ตีงู หักแขน ผลัก ตบหน้า ส่วนการดูว่าด้วยคำพูด ได้แก่ ตะโกน , ดุด่า ชื่นเสียง ขู่ นอกจากนี้ยังอาจแสดงสีหน้า ได้แก่ ขมวดคิ้ว ทำหน้าบึ้ง สั่นหัว ทำตาตุ๋น ทำท่าดูถูก และ ให้งานพิเศษ เช่น ให้เขียน ๑๐๐ ครั้ง^๔ ออซูเบล (Ausubel, 1968) กล่าวว่า การทำโทษ

^๑สมพร สุทัศนีย์, "การศึกษาผลของการ....." (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๒) หน้า ๔๔-๔๑.

^๒Lindgren, Educational Psychology in the Classroom, p. 270.

^๓Don C. Dinkmeyer, Child Development : The Emerging Self (New Dehi : Prentice-Hall of India Private, 1967), p. 129.

^๔Harvey F. Clarizio, Toward Positive Classroom Discipline, 2d ed. (New York : John Wiley & Sons, 1976), p. 124.

เป็นการละเมิดทางศีลธรรมมี คำหยาบ ว่ากล่าว ตีเตือน การทำโทษ การตัดสิทธิ์ และคว่ำ^๑

วิธีการลงโทษดังกล่าว มีนักจิตวิทยาหลายท่านให้เหตุผลว่า เป็นวิธีที่ไม่เหมาะสมในการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ดังที่ เอสทีเอส^๒ (Estes, 1944) และสกินเนอร์^๓ (Skinner) กล่าวว่า การทำโทษเป็นการระงับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเพียงชั่วคราว แต่เมื่อหยุดการทำโทษพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น ๆ จะปรากฏอีก แบลร์^๔ (Blair, 1968) ซิฟฟ์^๕ (Zipf, 1960) ฮิลการ์ด และ แอทกินสัน^๖ (Hilgard; Atkinson and Atkinson, 1971) กล่าวว่า การลงโทษก่อให้เกิดความโกรธและมุ่งร้ายต่อผู้ลงโทษกับทั้งสร้างอารมณ์ที่รุนแรง และทำให้ไม่ชอบกิจกรรมที่ทำให้เกิดการลงโทษด้วย

แบนดูรา และวอลเตอร์ (Bandura and Walter, 1963) ได้พูดถึงการทำโทษว่าเป็น

^๑David P. Ausubel, Educational Psychology : A Cognitive View (New York : Holt, Rinehart and Winston, 1968), p. 381.

^๒Lee J. Cronbach, Educational Psychology, 2d ed. (New York : Harcourt, Brace & World, 1962), p. 492.

^๓B.R. Fugelski, The Psychology of Learning Applied to Teaching, 2d ed. (New York : The Bobbs-Merrill Company, 1971), p. 90.

^๔Glenn Blair, Educational Psychology, 3d ed. (New York : The Macmillan Company, 1968), p. 188.

^๕Lee J. Cronbach, Educational Psychology, p. 493.

^๖Ernest R. Hilgard ; Richard C. Atkinson and Rita L. Atkinson, Introduction to Psychology, 5th ed. (New York : Harcourt, Brace Jovanovich, 1971), p. 265.

ตัวอย่างให้เด็กเกิดความก้าวร้าว ซึ่งเด็กจะเลียนแบบไปใช้กระทำการควบคุมคนอื่น ๆ บ้าง^๑
 มูเลย์ (Mouly, 1968) กล่าวว่า การลงโทษเป็นการทำลายคตินิยม และความสัมพันธ์ระหว่างครู
 กับนักเรียนในแง่ที่ว่า ครูทำลายความมั่นใจของเด็ก ซึ่งทำให้เกิดผลในด้านพัฒนาการของเด็กด้วย^๒

ครัมโบลท์ (Kruboltz, 1972) ได้กล่าวถึงผลเสียที่เกิดจากการลงโทษไว้คือ

๑. การทำโทษอาจเป็นการให้แรงเสริมไปในบางครั้ง ซึ่งทำให้เด็กเพิ่มพฤติกรรมนั้น ๆ อีก
๒. การทำโทษเป็นการสร้างความกลัวและความกังวล
๓. การทำโทษก่อให้เกิดโรคประสาท
๔. การทำโทษทำให้เด็กเกิดการต่อต้าน
๕. การทำโทษทำให้เด็กแยกตัวออกไม่ยอมเข้าใกล้ผู้ทำโทษไม่ว่าจะเป็นครูหรือพ่อแม่^๓

อย่างไรก็ตาม แคลริซิโอ^๔ (Clarizio, 1976) และ แคซดิน^๕ (Kazdin, 1976)

แนะนำว่า การทำโทษอาจใช้ได้เมื่อรวมกับการให้รางวัล คือสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์โดยการให้
 รางวัล และยับยั้งพฤติกรรมที่เป็นปัญหาโดยใช้การทำโทษ

ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ชี้ให้เห็นข้อดีถึงทัศนของนักจิตวิทยาในการไม่เห็นด้วยกับการลงโทษ แต่
 สนับสนุนวิธีการปรับพฤติกรรมโดยการให้แรงเสริมต่าง ๆ อย่างไรก็ตามในประเทศไทย ครูใช้หลาย ๆ

^๑Bandura and Walter, cited in Wesley C. Becker, "Allpication of Behavior Principles in Typical Classrooms," in Behavior Modification in Education, ed. Herman G. Richly (Chicago : The University of Chicago Press, 1972), p. 95.

^๒George J. Mouly, Psychology for Effective Teaching, 2d ed. New York : Holt, Rinehart and Winston, 1968) p. 234.

^๓Kruboltz, and Krumboltz, Changing....., p.185.

^๔Harvey F. Clarizio, Toward Positive....., p.120.

^๕Craighead; Kazdin and Michael, Behavior....., p.238.

วิธีในการควบคุมเด็ก ซึ่งมีทั้งการทำโทษ และการไม่ทำโทษ สำหรับการทำโทษนั้นสรุปแยกได้เป็น ๓ ด้าน คือ การทำโทษทางกาย ทำโทษทางวาจา ทำโทษทางสังคม นอกจากนี้จากการให้ครูตอบแบบสอบถามเพื่อนำมาสร้างเป็นเครื่องมือ พบว่า ครูบางคนไม่แก้ปัญหาคือ ทำเฉย ๆ เสีย ผู้วิจัยจึงรวบรวมจากเอกสารดังกล่าวข้างต้น และจากการตอบแบบสอบถาม สรุปวิธีการแก้ปัญหาคือได้ว่ามี ๕ วิธี กล่าวคือ ๑. การทำโทษทางกาย ๒. การทำโทษทางวาจา ๓. การทำโทษทางสังคม ๔. การไม่ทำโทษ และ ๕. การไม่แก้ปัญหาคือ

พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

พฤติกรรมที่เป็นปัญหา คือ พฤติกรรมที่ไม่สามารถปรับตัวให้เป็นที่ยอมรับของผู้อื่นและแสดงพฤติกรรมแตกต่างจากบุคคลอื่นที่อยู่ในสังคมเดียวกันกับที่มีพฤติกรรมที่ขัดขวางความเจริญทางวิชาการของตนเอง^๑ ลินด์เกรน (Lindgren, 1972) กล่าวว่า เป็นพฤติกรรมที่ไม่ช่วยให้เกิดผลดีต่อการเรียนการสอนในชั้นเรียน^๒ จึงสรุปได้ว่า พฤติกรรมที่เป็นปัญหา คือ พฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกในโรงเรียนซึ่งไม่ช่วยให้เกิดผลดีต่อการเรียนการสอนในชั้นเรียน หรือ เป็นพฤติกรรมที่สร้างความลำบากต่อการควบคุมชั้นเรียน หรือ เป็นพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ของห้องเรียน หรือของโรงเรียน

ในปี ค.ศ. ๑๙๒๓ วิคแมน (Wickman) เป็นคนแรกที่ทำการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็ก โดยทำการวิจัยเกี่ยวกับทัศนของครูและนักสหวิทยาจิตที่มีต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็ก โดยให้กลุ่มครู ๕๑๑ คน นักสหวิทยาจิต ๓๐ คน ให้จัดอันดับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่เห็นว่าร้ายแรงสุด

^๑Robert H. Woody, Behavioral Problem Children in the Schools (New York : Appleton-Century-Crofts, 1969), p. 7.

^๒Lindgren, Educational Psychology in the Classroom, p. 145.

ของเด็กจาก ๕๐ อันดับ พบว่าทั้งสองกลุ่มจัดอันดับแตกต่างกัน^๑

สตัฟเฟอร์(Stouffer, 1959) ได้ทำการวิจัยให้พ่อแม่และครู จัดอันดับพฤติกรรมที่อยู่ในรายการของริคแมนโดยเรียงตามลำดับความรุนแรง ๕ อันดับแรก ผลปรากฏว่าครูเห็นว่า ความเชื่อไม่ได้ ลักขโมย ซิมเคร้า รังแก และไม่ซื่อสัตย์ ส่วนความเห็นของพ่อแม่ ลักขโมย ไม่ซื่อสัตย์ กิจกรรมระหว่างเพศ ทำลายทรัพย์สินบัติของโรงเรียน และการรังแก^๒

อีตันและคนอื่น ๆ (Eaton and et al., 1956) ได้สัมภาษณ์ครู ๓๐ คน ที่สอนในโรงเรียนที่เปิดเรียนในภาคฤดูร้อนในปี ค.ศ. ๑๙๕๔ เกี่ยวกับการฝ่าฝืนกฎข้อบังคับของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา พบว่า พฤติกรรมที่เป็นปัญหา ซึ่งพบบ่อย ๆ ครั้งได้แก่ ไม่ตั้งใจทำงาน ไม่สนใจเรียน ขาดเรียน โกหก ลักขโมย ทำตัวเด่น พุดหยาบคาย ดื้อเหล้า ไม่มีระเบียบ ทำลายทรัพย์สินบัติของโรงเรียน^๓

เบดาร์ด (Bedard, 1964) วิจัยเกี่ยวกับ นโยบายทางวินัยในโรงเรียนมัธยมรัฐคาลิฟอร์เนีย เพื่อสร้างเป็นเกณฑ์ทางวินัยขึ้น โดยการแจกแบบสอบถามและสัมภาษณ์ผู้บริหาร ครู และนักเรียนในโรงเรียนมัธยมรัฐคาลิฟอร์เนีย ผลปรากฏว่า ปัญหาทางวินัยที่มีมากที่สุดและร้ายแรงคือ สูบบุหรี่หนีโรงเรียน เชื่องซึม ประพฤติผิดในห้องเรียน ดื้อยาเสพติด และลักขโมย^๔

^๑Manfred H. Schrupp and Clayton M. Gjerde, "Teacher Growth in Attitudes Toward Behavior Problems of Children," in Reading in Educational psychology, ed. Lester D. Crow and Alice Crow (Iowa : Adams & Co Adams, 1956), pp. 17-18.

^๒Lindgren, Educational Psychology in the Classroom, p. 133.

^๓Merrill T. Eaton and et al., "Problem Behavior.....," 47 : 350-357.

^๔Joseph Donald. Bedard, "Written Discipline Policies in California High Schools," Dissertation Abstracts 25 (December 1964) : 3338.

พอล ซี กอร์ดอน และ โรนอลด์ แกลลิมอร์ (Paul C. Gordon and Ronald Gallimore, 1972) วิจัยเรื่อง การประเมินของครูเกี่ยวกับปัญหาทางด้านพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นอเมริกันในรัฐฮาวาย เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม เกี่ยวกับปัญหาด้านพฤติกรรม (Behavior Problem Checklist) โดยประเมินจากนักเรียน ๑๙๖ คน พบว่า พฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้แก่ ทำตัวเด่น ซ้ำอวย รบกวนผู้อื่น สิ่งเสียงดัง แยกตัว ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ทะเลาะวิวาท ผิดกลางวัน ไม่เชื่อฟัง จัดชั้น และทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน^๑

นอกจากนี้ มีงานวิจัยของโทนี่ เรย์ (Tony Ray, 1977) เกี่ยวกับการศึกษาทัศนคติของครูที่มีต่อวินัยของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยการแจกแบบสอบถามที่มีตัวเลือกให้ตั้งแต่ ๑ ถึง ๖ พบว่า ปัญหาหนักสุด คือ ดื้อยา ลักขโมยทรัพย์สินของโรงเรียน มีอาวุธ ก่อความวุ่นวาย ข่มเหงนักเรียนอื่น ทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน ทำร้ายครู การไม่ยอมถูกทำโทษ ส่วนปัญหากลาง ๆ คือ ลุบหนุหรือในที่ห้าม พูดหยาบคาย ต่อสู้กัน การไม่นับถือครู ปัญหาที่เบาคือ ลักขโมยของในห้องเรียน โทกทก ขาดเรียนโดยไม่มีเหตุผล ไม่ทำการบ้าน^๒

เสงี่ยม อินภิรมย์ (๒๕๐๕) ได้สำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ในจังหวัดพระนคร จำนวน ๔๐ โรงเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง ๑๐๐ คน^๓ ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับของไพศาล อันประเสริฐ (๒๕๑๗) ซึ่งวิจัยกับกลุ่ม

^๑ Paul C. Gordon and Ronald Gallimore, "Teacher Rating of Behavior Problems of Hawaii-American Adolescents," Journal of Cross-Cultural Psychology 3 (June 1972) : 209-213.

^๒ Tony Ray, "A Study of Citizen, Teacher, and Administrator Attitudes Regarding Preferred Student Disciplinary Alternatives in Public High Schools," Dissertation Abstracts 38 (May 1978) : 6435-A.

^๓ เสงี่ยม อินภิรมย์, "การสำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, ๒๕๐๕), หน้า ๔๓-๔๔.

ตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาประถม มัธยม และนักศึกษา ป.กศ.สูง และ ป.กศ. ที่ออกฝึกสอน^๑ พบว่า ปัญหาที่พบได้แก่ หน่วยงานสะเพร่า ไม่สนใจเรียน พุดโกหก ลักขโมย พุดหยาบคาย หนีโรงเรียน ชักจูงหะคนอื่น อวดดี ทะเลาะวิวาท ก้าวร้าว ลูบหนรี รังแก หรือข่มเหง

ปรีชา ธรรมา และถาวร เกิดเกียรติพงศ์ (๒๕๑๖) วิจัยพฤติกรรมของเด็กไทยวัยรุ่นที่ชดกับสังคม พบว่า พฤติกรรมที่ชดกับสังคมมีดังนี้ แต่งกายผิดระเบียบของโรงเรียนบ่อย ๆ ขาดเรียนบ่อย ๆ โดยไม่ลา หรือแจ้งสาเหตุให้ทางโรงเรียนทราบ พุดจาไม่เรียบร้อย วางตัวไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ ไม่สนใจการเรียน ทูจริตในการสอบ ชอบก่อเรื่องทะเลาะวิวาท และแสดงพฤติกรรมอื่น ๆ ที่ครูเห็นว่านักเรียนไม่ควรกระทำ^๒

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการที่ครูใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน

สแตรง (Strang, 1935) พบว่า ครูจากโรงเรียน ๘๓ แห่ง เสนอให้ใช้วิธีทำโทษทางกายน้อยกว่าหนึ่งเปอร์เซ็นต์ของปัญหาทั้งหมด ปัญหาที่เสนอให้ใช้การตำหนิมีราวครึ่งหนึ่ง และเสนอให้ใช้การตัดสิทธิ์ที่พึงได้ คือ เปลี่ยนที่นั่ง ให้ออกนอกห้อง ตัดสิทธิ์ มีราวเศษหนึ่งส่วนห้า แสดงว่าการตำหนิถูกเสนอให้ใช้มาก^๓ อันสอดคล้องกับงานวิจัยของ เอ็น เอ็ม แคมป์เบลล์ (N.M. Campbell, 1935) ได้ศึกษากับครูถึงวิธีที่ครูใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาในชั้นเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่า

✓ ๑ไพศาล อันประเสริฐ, "การศึกษาพฤติกรรมของนิสิตระดับการศึกษาบัณฑิต สาขาประถมศึกษาที่ออกฝึกสอนต่อการแก้ปัญหในชั้นเรียนและการสร้างแบบจำลอง (Simulation) ของปัญหา เพื่อใช้ฝึกสอนนิสิตฝึกสอนในการคิดแก้ปัญหาก่อนออกฝึกสอน" (ปริญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, ๒๕๑๗), หน้า ๘๖-๘๘.

^๒สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก, พฤติกรรมของเด็กไทยวัยรุ่นที่ชดกับสังคม (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๑๖), หน้า ๖๑.

^๓Robert S. Ellis, "A Problem Approach," in Educational Psychology (New Delhi : Affiliated East-West, Press PTV, 1965), p. 503.

ครูใช้วิธี

๑. คำทมิ ๔๖ เปอร์เซ็นต์
๒. ทำให้เกิดความขาดแคลน คือ เปลี่ยนที่นั่ง ให้ออกนอกห้อง ดัดสิทธิ์ ๑๔ เปอร์เซ็นต์
๓. ขอร้องด้วยคำพูด ๑๐ เปอร์เซ็นต์
๔. ให้งานเพิ่ม ๔ เปอร์เซ็นต์
๕. ช่วยให้เผชิญกับสถานการณ์ ๔ เปอร์เซ็นต์
๖. หาร่างวัลโดยการยอมรับทางสังคม ๔ เปอร์เซ็นต์
๗. ไม่ให้ความสนใจ ๑ เปอร์เซ็นต์
๘. หาร่างวัลโดยให้สิทธิ์พิเศษ ๑ เปอร์เซ็นต์
๙. ลงโทษทางกาย ๐.๘ เปอร์เซ็นต์^๑

ข้อเสนอดังกล่าวขัดแย้งกับผลการวิจัยของ คาโรล เจ เฮนนิ่ง (Carol J. Henning, 1949) ได้ทำการสำรวจครูใหญ่ในโรงเรียนมัธยมมิสซิสซิปปี พบว่า ครูใหญ่ครึ่งหนึ่งของทั้งหมดใช้การทำโทษทางกาย และมีครูใหญ่ ๒ คน ใน ๒๐๐ คน ที่ตอบว่า โรงเรียนควรค้นหาสาเหตุที่ทำให้ นักเรียนเกิดปัญหาและพยายามเข้าใจภูมิหลังของนักเรียนที่ทำผิดแล้วปรึกษากับนักเรียนและผู้ปกครอง^๒

เอ็น ซี คัทท์ และ เอ็น โมสเลย์ (N.E.Cutt & N. Moseley, 1941) สอบถามกับนักเรียนชาย ๑๐๐๐ คน และนักเรียนหญิง ๑๐๘๗ คน เกรด ๗ ในโรงเรียนมัธยม ๘ แห่ง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชาย ๖๐ เปอร์เซ็นต์ รายงานว่า ครูใช้วิธีทำโทษ^๓ ทั้งนี้สนับสนุนผลการวิจัยของ กอริสัน (Gorrison, 1959) ได้สำรวจนักเรียนจำนวน ๒๗๖ คน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ๒ แห่ง

^๑Arthur I. Gates and et al., Educational Psychology 3 d ed. (New York : Macmillan Company, 1948), p.719.

^๒Lindgren, Education Psychology....., p. 270.

^๓Arthur I. Gates and et al., Educational....., p. 720.

ในรัฐจอร์เจีย พบว่า ครูส่วนใหญ่ใช้วิธีการลงโทษ^๑

สแตนเลอร์ (Stanler, 1955) ศึกษาวิธีการที่ครูใช้ในการควบคุมพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน โดยส่งแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา รวม ๒๕ ปัญหา ส่งไปให้ครู ๑๕๗ คน ตอบว่าจะใช้วิธีการอย่างไรในการควบคุมปัญหาของนักเรียน สรุปได้ว่า มี ๖ วิธี คือ ๑. ลงโทษ ๒. ชี้แจงให้เห็นผิดเห็นถูก ๓. ส่งไปให้แพทย์ทำการรักษา ๔. เพิ่มหรือลดงานที่มอบหมายให้ทำ ๕. ยกย่องหรือกระตุ้นเตือนให้เกิดความมานะ และ ๖. ค้นหาสาเหตุว่าทำไมเด็กจึงประพฤติเช่นนั้น และแนะนำแก้ไขเสียใหม่^๒

ที อาร์ ชาร์มา (T.R. Sharma, 1958) ได้ให้ครูและอาจารย์ใหญ่จำนวน ๕๐ คนในโรงเรียนมัธยม ๗ แห่ง ในอัลสันเคอร์ ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่า ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นว่าการลงโทษอย่างรุนแรงสามารถแก้ไขการหนีโรงเรียนได้^๓

สำหรับในประเทศไทยนั้น จุ่มพล พูลภัทรชีวิน และคนอื่น ๆ (๒๕๑๗) ได้ศึกษาวิธีที่ครูใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน โดยสรุปว่ามี การทำโทษทางกาย การทำโทษทางวาจา การทำโทษทางสังคม การไม่ใช้วิธีทำโทษ และ การไม่แก้ปัญหาค^๔

^๑Karl Gorrison, "A Study of Student Disciplinarian Practices in Two Georgia High School," The Journal of Educational Research 53 (December 1959) : 153-156.

^๒William Q Stanley, Social Foundation of Education (New York : Dryden Press, 1955), pp. 184-192.

^๓T.R. Sharma, "Truancy in High Schools," Psychological Abstracts 32 (August 1958) : 4548.

✓ ^๔จุ่มพล พูลภัทรชีวิน และคนอื่น ๆ, "ศึกษารูปแบบวิธีการที่ครูใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กนักเรียน," วารสารครูศาสตร์ ๘ (กรกฎาคม-สิงหาคม ๒๕๑๑) : ๑๐๔.

สรุปจากทั้งหมดที่กล่าวมา ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาว่าเมื่อครูในจังหวัดนครปฐมพบกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในห้องเรียนจะแก้ปัญหาด้วยวิธีใด โดยผู้วิจัยสนใจตัวแปรด้าน เพศ วุฒิ และประสบการณ์การเป็นครู ว่ามีความสัมพันธ์กับการแก้ปัญหหรือไม่

เอกสารการศึกษาเรื่องความแตกต่างระหว่างเพศ ระหว่างวุฒิ และระหว่างประสบการณ์ กับวิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

จากการสำรวจงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ พบว่ามีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องอยู่หลายชิ้น คือ

โทเลอร์ และคนอื่น ๆ (Tolor and et al., 1967) ได้วิจัยเกี่ยวกับทัศนคติของครูที่มีต่อพฤติกรรมของนักเรียนโดยให้ครู ๑๑๘ คน ประเมินแบบสอบถามของพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ๒๙๕ ข้อ ผลปรากฏว่า ครูที่มีประสบการณ์ด้านการสอนมาก มีความเห็นต่างไปจากครูที่มีประสบการณ์ด้านการสอนน้อยกว่า^๑

สมาคมการศึกษาแห่งชาติ (National Education Association, 1970) ได้สำรวจความคิดเห็นของครูในเรื่องการแก้ปัญหานักเรียน พบว่า ครูชายกับครูหญิงใช้วิธีการแก้ปัญหานักเรียนแตกต่างกัน โดยที่ครูชายมีความเต็มใจที่จะใช้วิธีการทำโทษทางกายมากกว่าครูหญิง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของลินด์เกรน กับ แพทตัน (Lindgren & Patton, 1958) ที่พบว่า ครูชายใช้วิธีทำโทษมากกว่าครูหญิง^๒

แพท (Pate, 1972) ศึกษาถึงการเปลี่ยนทัศนคติของครูฝึกสอนที่มีต่อวินัยของนักเรียนหลังจากมีประสบการณ์การสอนครั้งแรก กลุ่มตัวอย่างเป็นครูฝึกสอน ๔๑ คน แบ่งเป็น ๒ กลุ่ม ครูฝึกสอน

^๑Alexander, Tolor and et al., "Teachers' Attitudes Toward Children's Behavior Revisited," Journal of Educational Psychology 58 (1967) : 175-180.

^๒Lindgren, Educational Psychology in the Classroom, p. 271.

กลุ่ม ๑ มี ๒๒ คน ทำงานร่วมกับครูที่มีทัศนคติคล้ายกัน ครูฝึกสอนกลุ่ม ๒ มี ๑๔ คน ทำงานร่วมกับครูที่มีทัศนคติต่างกัน เครื่องมือที่นำมาวัดทัศนคติ คือ The Minnesota Teacher Attitude Inventory ซึ่งวัดก่อนและหลังการฝึกสอน ผลปรากฏว่า หลังจากมีประสบการณ์การสอนแล้ว ครูฝึกสอนมีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติเป็นไปในด้านดีขึ้นเกี่ยวกับวินัยของนักเรียน^๑

โทมัส (Thomas, 1973) ศึกษาถึงทัศนคติของครูที่มีต่อการทำโทษทางกาย โดยศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มครูในโรงเรียนเกตเวย์ (Gateway School) คำถามมี ๒๔ ข้อ และมีชนิด open-ended questions ๖ ข้อ ผลปรากฏว่าเพศไม่ได้เป็นองค์ประกอบสำคัญเกี่ยวกับทัศนคติของครูที่มีต่อการลงโทษนักเรียน^๒

วิทตัน (Whitton, 1974) ศึกษาถึงผลของประสบการณ์การสอนที่มีต่อทัศนคติของนักเรียนฝึกสอนเกี่ยวกับการลงโทษ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนผิวขาวและดำในมหาวิทยาลัยเท็กซัสทางเหนือ ซึ่งออกฝึกสอนในระดับมัธยมศึกษา ให้ตอบแบบสอบถามที่เป็น Semantic differential และ The Purdue Attitude Scale ผลปรากฏว่า ประสบการณ์การสอนสามารถเปลี่ยนทัศนคติของนักเรียนฝึกสอนได้ และทัศนคติของนักเรียนฝึกสอนเพศหญิงที่มีต่อการลงโทษนักเรียนเปลี่ยนแปลงได้มากกว่านักเรียนฝึกสอนเพศชาย^๓

^๑Wilda Pate, "A Study of the Attitude Changes of Elementary Student Teachers Toward Pupil Discipline after Initial Teaching Experience," Dissertation Abstracts 33 (June 1973) : 6654-A.

^๒Bruce A. Thomas, "A Study of the Attitudes of Educators Relative to the Use and Value of Corporal Punishment," Dissertation Abstracts 34 (December 1973) : 2999-3000 A.

^๓Lewis Whitton, "The Effect of the Student Teaching Experience on the Student Teacher's Attitude Toward Punishment," Dissertation Abstracts 35 (March 1975) : 5999-6000 A.

คอนเนลล่า (Connella, 1975) เปรียบเทียบพฤติกรรมของเด็กในด้านปัญหาทางวินัยของ
 นักการศึกษาในโรงเรียนมัธยมและประถมในรัฐหลุยเซียนา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักการศึกษา ๓๐ คน
 นักแนะแนว ๔๘ คน ครู ๑๖๒ คน และครูใหญ่ ๕๐ คน ให้ตอบแบบสอบถาม the Modified
 Stendler Survey เกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาทางด้านวินัยของเด็ก ๒๔ ข้อ โดยมีตัวเลือก ๖ อัน
 ปรากฏผลที่เกี่ยวข้องกับครู คือ เพศ ชายหรือหญิงมีอิทธิพลสำคัญต่อการตอบเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา
 ทางด้านวินัยของนักเรียน และประสบการณ์ที่ต่างกันของครูมีอิทธิพลสำคัญต่อปัญหาทางด้านวินัยของ
 นักเรียน^๑

ดีน (Dean, 1976) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการแสดงออกด้านวินัยของครู กลุ่มตัวอย่าง
 เป็นครู ๑๔๖ คน ให้ตอบคำถาม ๔๒ ข้อ แบ่งเป็นวินัยในโรงเรียน ๓๒ ข้อ บรรยายภาคในโรงเรียน
 ๑๐ ข้อ ผลปรากฏว่า ครูทั้งหมดที่มีประสบการณ์ ๔ ปี หรือมากกว่าใช้วินัยที่ถูกต้องเหมาะสมในด้านที่
 มากกว่าครูที่มีประสบการณ์น้อยกว่า ๔ ปี^๒

แอลเดอร์แมน (Alderman, 1977) ได้เปรียบเทียบความคิดเห็นของพ่อแม่และกลุ่มครูที่มี
 ต่อการควบคุมดูแลนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นครู ๒๔๑ คน พ่อแม่ ๑๓๑ คน โดยการให้ตอบแบบสอบถาม
 PCI Form ผลปรากฏที่เกี่ยวข้องกับครู คือ ๑. ครูชายมีทัศนคติต่อนักเรียนในด้านการควบคุมนักเรียน
 แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับครูหญิง และ ๒. ครูที่ได้รับการศึกษาน้อย จะมีลักษณะควบคุมนักเรียนมากกว่า

^๑William Connella, "A Comparison of Child Behavior Related Discipline Problems of Secondary and Elementary School Educators of Louisiana," Dissertation Abstracts 36 (December 1975) : 3266-3267 A.

^๒Alcorn Dean, "An Analysis of the Relationship of Discipline Practices of Teachers and the School Climate," Dissertation Abstract 38 (September 1977) : 1219-A.

ครูที่ได้รับการศึกษามาก^๑

นันแนลลี (Nunnally, 1977) สำรวจความคิดเห็นของครูและผู้บริหารเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยให้ครู ๑๑๕ คน ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ร้ายแรง ๒๗ ข้อ ซึ่งแบ่งเป็นลักษณะย่อย ๆ ๖ ด้าน คือ ๑. การมาโรงเรียน ๒. พฤติกรรมก้าวร้าว ๓. ลักขโมย ๔. ดิตยา ๕. มีอาวุธไว้ในครอบครอง ๖. รบกวนผู้อื่น ผลปรากฏว่าครูเพศชายและครูเพศหญิงมีความเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องเกี่ยวกับความร้ายแรงของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน^๒

เทอร์เนอร์ (Turner, 1978) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความประพฤติกและพฤติกรรมของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นครูสอนภาษา ครูสังคม ครูสอนวิชาชีพ ครูคณิตศาสตร์ และครูวิทยาศาสตร์ จาก ๑๐ โรงเรียน ในรัฐมิชิแกน โดยให้ครูตอบคำถามเกี่ยวกับการรับรู้ และการสังเกตในด้านความประพฤติของนักเรียน ผลปรากฏว่า เพศ และปีของประสบการณ์การสอนของครู เป็นองค์ประกอบสำคัญในการตอบเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน^๓

คลาร์ก (Clark, 1978) ศึกษาถึงการรับรู้ที่มีต่อการลงโทษโดยให้พักการเรียนของครู นักแนะแนว และผู้บริหาร กลุ่มตัวอย่างเป็นครู นักแนะแนว ผู้บริหาร จากโรงเรียน ๕ แห่งใน

^๑Murphy Alderman, "A Comparison of the Pupil Control Ideology of Parents and School Staff," Dissertation Abstracts 38 (November 1977) : 2464-A.

^๒Keyes Nunnally, "Student Behavior Problems : Perceptions of Junior High Students, Teachers, and Administrators," Dissertation Abstracts 38 (February 1978) : 4483-4484 A.

^๓Andrew J. Turner, "An Analysis of the Relationship between Student Codes of Conduct and Student Behavior," Dissertation Abstracts 39 (December 1978) : 3507-3508 A.

รัฐมิชิแกน ให้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับวินัยในด้านให้นักเรียนพักการเรียน (Suspension)

๒๔ ข้อ ผลปรากฏว่า ๑. ครูต่างเพศกันมีความเห็นต่างกันเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนในด้านการสั่งให้นักเรียนพักการเรียน ๒. ครูที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความเห็นต่างกันเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนในด้านการสั่งให้นักเรียนพักการเรียน^๑

เสงี่ยม อินภิรมย์ (๒๕๐๕) ได้สำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ในจังหวัดพระนคร กลุ่มตัวอย่างเป็นครู ๒๐๐ คน พบว่า ครูต่างเพศกันจะเรียงลำดับความสำคัญของปัญหาความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนแตกต่างกัน^๒

บุญกอบ เกตะวันดี (๒๕๐๕) ได้ศึกษาทัศนคติของครูต่อนักเรียนในปีการศึกษา ๒๕๐๕ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างครู ๕๐๐ คน พบว่า ๑. ครูชายกับครูหญิงมีทัศนคติต่อนักเรียนคล้ายคลึงกัน ๒. ครูที่สอนมาแล้ว ๑ - ๕ ปี, ๖ - ๑๐ ปี และสูงกว่า ๑๐ ปีขึ้นไป มีทัศนคติต่อนักเรียนคล้ายคลึงกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการค้นคว้าของ คูก์, ลิตส์ และแคลลิส ได้สร้างแบบสอบถาม ๑๕๐ ข้อ เพื่อให้ครูประเมินจากมาตราส่วนประมาณค่าความเห็น ๕ ชั้น โดยรายการในแบบสอบถามประกอบด้วยปัญหาศีลธรรมจรรยาของเด็กและปัญหาทางวินัย พบว่า ๑. ครูหญิงกับครูชายอเมริกันมีทัศนคติต่อนักเรียนไปในแนวเดียวกัน ๒. ครูที่สอนมาแล้วก็ปีก็ตามมีทัศนคติต่อนักเรียนคล้ายคลึงกัน^๓ ซึ่งขัดแย้งกับผลการวิจัยของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก (๒๕๑๖) ได้ศึกษาพฤติกรรมของเด็ก

^๑Percy Clark, "The Perception Toward the Use pf Suspension among the Professional Staff in the Junior High Schools of an Urban Center," Dissertation Abstracts 39 (December 1978) : 3237-3238 A.

^๒เสงี่ยม อินภิรมย์, "การสำรวจความคิดเห็น....." หน้า ๔๓-๔๘.

^๓บุญกอบ เกตะวันดี, "ทัศนคติของครูต่อนักเรียน" (ปริญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, ๒๕๐๕) หน้า ๑๔, ๒๓.

ไทยวัยรุ่นที่ชิดกับสังคม กลุ่มตัวอย่างเป็นครู ๘๑๓ คน ผลปรากฏว่าประสบการณ์ของครูทางการสอนมีส่วนทำให้ครูมีความเห็นต่างกันในเรื่องพฤติกรรมที่ชิดกับสังคม ครูที่เคยสอนมานานกว่า ๓๐ ปี มีความเห็นต่างไปจากครูที่สอนมาแล้วไม่เกิน ๓๐ ปี^๑

๑ จุมพล พูลภัทรชีวินและคนอื่น ๆ (๒๕๑๗) ได้ศึกษาวิธีที่ครูใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นครู ๑๒๗ คน พบว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน ใช้วิธีการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนไม่ต่างกัน^๒

ศุภวดี ชูวงศ์ (๒๕๑๔) ได้ศึกษาปัญหาทางวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดนครศรีธรรมราชในทัศนะของครู เพื่อสำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับบทบาทของครูที่มีต่อการลงโทษนักเรียนผู้ที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง ๓๖๐ คน พบว่า ๑. ครูชายและครูหญิงมีความเห็นเกี่ยวกับ ระเบียบการแต่งกายของโรงเรียน ระเบียบการแต่งกายของนักเรียน และ ระเบียบความประพฤติของนักเรียน แตกต่างกัน ๒. ครูที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และครูที่สำเร็จปริญญาตรีขึ้นไปมีความเห็นเกี่ยวกับการแต่งกายของนักเรียน และการลงโทษนักเรียนแตกต่างกัน^๓

จากงานวิจัยทั้งหมด จะเห็นว่าตัวแปรเพศ ตัวแปรวุฒิ และตัวแปรประสบการณ์ เข้ามาเกี่ยวข้องอย่างมาก ผู้วิจัยมีความเชื่อว่า ตัวแปรดังกล่าวจะมีอิทธิพลอย่างมากต่อการแก้ปัญหานักเรียน

^๑สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้า เรื่องเด็ก, พฤติกรรม....., หน้า ๕๕-๕๘.

^๒จุมพล พูลภัทรชีวินและคนอื่น ๆ, "ศึกษา.....," หน้า ๑๑๑.

^๓ศุภวดี ชูวงศ์, "การศึกษาปัญหาทางวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดนครศรีธรรมราช ในทัศนะของครู" (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, ๒๕๑๔), หน้า ๓๖.

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อสำรวจวิธีการที่ครูใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนและตรวจสอบประสิทธิภาพของตัวแปรเพศ ตัวแปรวุฒิ และตัวแปรประสบการณ์ของการเป็นครูต่อการใช้วิธีการในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา

สมมติฐานในการวิจัย

๑. วิธีการที่ใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูจะแตกต่างกันไปตามเพศของครู
๒. วิธีการที่ใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูจะแตกต่างกันตามวุฒิของครู
๓. วิธีการที่ใช้ในการแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของครูจะแตกต่างกันไปตามประสบการณ์ของการเป็นครู

ขอบเขตของการวิจัย

๑. กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นครูที่สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัด กรมสามัญศึกษาในจังหวัดนครปฐม ปีการศึกษา ๒๕๒๒ จำนวน ๒๕๐ คน
๒. ตัวแปรที่ศึกษามีดังนี้
 - ๒.๑ ตัวแปรอิสระ ได้แก่
 - ก. ครูที่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
 - ข. เพศ
 - ค. วุฒิ
 - ง. ประสบการณ์การเป็นครู
 - ๒.๒ ตัวแปรตาม ได้แก่ วิธีการแก้ปัญหา

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

๑. ครูที่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง ครูในกลุ่มตัวอย่างที่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นชั้นหนึ่งชั้นใด ได้แก่ ม.๑ หรือ ม.ศ.๑ หรือ ม.ศ.๒ หรือ ม.ศ.๓ ของโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดนครปฐม

๒. นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง นักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้น ม.๑ และ ม.ศ.๑ ถึง ม.ศ.๓ ของโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดนครปฐม
๓. เพศ หมายถึง เพศชาย และ เพศหญิง
๔. วุฒิ หมายถึง ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งแบ่งไว้ ๒ ระดับ คือ ตั้งแต่ อนุปริญาตลงไป และ ตั้งแต่ปริญาตรีขึ้นไป
๕. ประสบการณ์การเป็นครู หมายถึง ระยะเวลาที่ครูทำการสอน ซึ่งแบ่งออกเป็น ๓ กลุ่ม ดังนี้
- ๕.๑ ๑ - ๕ ปี
 - ๕.๒ ๖ - ๑๐ ปี
 - ๕.๓ สูงกว่า ๑๐ ปีขึ้นไป
๖. พฤติกรรมที่เป็นปัญหา หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกในโรงเรียนซึ่งไม่ช่วยให้เกิดผลดีต่อกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน หรือ พฤติกรรมที่สร้างความลำบากต่อการควบคุมชั้นเรียน หรือพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ของห้องเรียนหรือของโรงเรียน
๗. วิธีการแก้ปัญหา หมายถึง วิธีการที่ครูนำมาใช้เพื่อขจัดหรือลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน วิธีการต่าง ๆ แบ่งได้เป็น
- ๗.๑ วิธีการทำโทษทางกาย หมายถึง พฤติกรรมใดก็ได้ที่ทำให้นักเรียนเมื่อยล้าทางกาย หรือเจ็บทางกาย เช่น การตี การหยิก การทุบ การให้เชกโต๊ะ การให้วิ่ง
 - ๗.๒ วิธีการทำโทษทางวาจา หมายถึง การใช้วาจาในการลงโทษโดยมุ่งหมายให้ยุติพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น ๆ เช่น การดู การขู่ การตำหนิ การคาดโทษ
 - ๗.๓ วิธีการทำโทษทางสังคม หมายถึง การใช้สังคมเป็นเครื่องมือในการหักห้ามหรือยับยั้งพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เช่น การทำให้เด็กเรียนอับอาย การทำให้เสียหน้าโดยการส่งมิให้เพื่อนเล่นด้วย การไล่ออกจากห้องเรียน การตัดคะแนนความประพฤติ เป็นต้น
 - ๗.๔ วิธีการแก้ปัญหาโดยไม่ใช้วิธีทำโทษ หมายถึง การใช้วิธีแก้ปัญหานั้น ๆ ที่ไม่ใช่วิธีการที่กล่าวมาแล้ว เช่น การส่งไปให้ผู้อื่นอบรมหรือลงโทษ การชี้แจงให้เห็นผิดเห็นถูก

การค้นหาสาเหตุ การให้รางวัล และการให้ความสนใจ เป็นต้น

๗.๕ วิธีการไม่แก้ปัญหานั้น หมายถึง การที่ครูวางเฉย เพราะไม่ทราบว่า จะแก้ปัญหานั้น ๆ ด้วยวิธีใด

๗.๖ วิธีการอื่น ๆ ซึ่งให้ครูเป็นผู้ระบุ

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

๑. เพื่อให้มีความรู้ และความเข้าใจพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนและวิธีการแก้ปัญหานั้น
๒. เพื่อเป็นพื้นฐานในการแนะแนวทางวิธีการแก้ปัญหานั้นให้แก่ครู นักเรียนฝึกหัดครู และผู้ที่เกี่ยวข้อง
๓. เพื่อให้ได้เห็นความเข้าใจของครูที่มีต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนและวิธีแก้ไข ถ้าเป็นการเข้าใจที่ถูกต้องก็จะได้นำไปใช้เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น ๆ แต่ถ้าครูเข้าใจไม่ถูกต้องก็เป็นเครื่องบ่งว่าครูควรจะต้องทราบอะไรเพิ่มเติมบ้าง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย